

KATI LEINO

Siivret

SIIVET

© 2023 Kati Leino

Taitto ja kansi: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4193-1

Kati Leino

S I I V E T

Pojanpojilleni Antille ja Juusolle
sekä ystävälleni Pirjolle, joka auttoi kirjan saattami-
sessa julkaisuun.

Elettiin sotien jälkeistä köyhää ja ankaraa aikaa. Vaikeat sotavuodet olivat takana, mutta ihmiset olivat onnellisia siitä, että sota oli vihdoinkin päättynyt. He luottivat huomiseen. Olihan päästy normaaliin arkeen. Työtä tehtiin kovasti. Suomi oli saatava nousuun.

Ville oli syntynyt pieneen maanviljelijäperheeseen kauas itäiseen Suomeen. Villen vanhemmat olivat Otto ja Anna.

Otto-isä oli viettänyt nuoruutensa sodassa ja hän toivoi hartaasti, ettei hänen poikansa koskaan joutuisi kokemaan sellaista. Hän oli olevinaan ankara pojan kasvatuksessa, mutta ei se kuitenkaan onnistunut, sillä hän rakasti poikaa yli kaiken. Aina kun hän kulki pojan ohi, hän pörrötti Villen vaaleaa tukkaa, ja kyseli leveästi hymyillen.

– Mitä poika?

Anna-äiti kulki askareissaan hyräillen. Elämä oli vihdoinkin näyttänyt sen onnellisen puolen. Heillä oli kaunis pieni koti ja maailman ihanin poika.

Heidän kotinsa oli metsän reunassa. Talo oli melko lähellä sinistä järveä, joka peilasi kauniisti taivasta ja pilviä. Järven nimi oli Kotojärvi. Metsän reunasta ja talon kupeesta johtivat pitkän ojitetut peltosaarekkeet loivasti kohti rantaa. Lähellä rantaa oli punainen sauna ja järven rannassa pieni laituri. Talo itse oli pienehkö, tupaja kaksi pientä kammaria. Talon vieressä seisoa aitta ja toisella puolella vähän kauempana oli navetta ja maa-

kellari. Rakennukset oli maalattu punaiseksi. Maali oli jo toisin paikoin päässyt haalistumaan, mutta ikkunanpielet loistivat kuitenkin kauniin valkoisina.

Ville kasvoi ja oppi nopeasti kävelemään. Jo kolmevuotiaana hän tankkasi kirjaimia äidin vanhasta aapisesta. Villen oivallisena, rakkaana ystävänä oli Peikko-pystykorva, joka seurasi tarkasti Villen jokaista askelta.

Lisäksi Villen ystäviä olivat kirjava kukko-Eetu ja lukuisa joukko kanoja.

Pihalla käyskenteli myös lampaista ja mustaharmaan kirjava pässi Pekka, joka oli hieman äkkipikainen. Se saattoi pukata sarvillaan, ellei sitä rapsuttanut. Nave-tassa tai pellolla olivat myös kaksi lehmää, pari vasikkaa, sikapossu sekä Poku-hevonen. Poku oli isän kanssa päivät työssä, mutta iltaisin, kun isä oli riisunut sen valjaista Ville puheli hiljaa Pokulle, harjasi sen kupeita ja antoi leivänpannikoita.

Eräänä lauantaina saunareissulla vanhemmat huomasivat pojan niskassa oudot nystyrät. Anna-äiti tutki hartioita ja niskaa tarkkaan ja kyseli, oliko Ville kaatunut tai oliko kenties lehmä puskenut Villeä. Ei ollut – ja poika vaikutti ihan terveeltä ja reippaalta. Vanhemmat huoles-tuivat. He tarkkailivat Villen niskaa päivittäin.

– Ikäänkuin ne kasvaisivat, kuiskutti Anna-äiti Otolle eräänä iltana, kun poika jo nukkui sikeästi.

– Kyllä poika täytyy viedä lääkäriin, sanoi viimein Otto-isä.

Seuraavana aamuna hän nousi polkupyörän selkään ja polki lähimpään naapuriin, missä oli puhelin. Hän soitti kaupunkiin, jossa tiesi sotakaverinsa olevan lääkärinä. Otto tilasi puhelun, ja hetken odotettuaan hän sai langan päähän vanhan ystävänsä. Lääkäri Tallberg tuli iloiseksi kuullessaan Oton äänen, mutta vakavoitui pian, kun kuuli mitä asia koski.

Lääkäri Tallberg ähisi puhelimessa, kun hän tutki ajanvarauskirjaa. Hän sanoi, että ensi viikolla keskiviikkona sopii. Tulkaa silloin pojan kanssa. Katsotaan mikä teidän poikaanne vaivaa.

Perhe alkoi valmistella kaupunkimatkaa. Otto pyysi naapurin tyttärtä kotimieheksi pitämään huolta lehmistä ja talosta. He viipyisivät luultavasti kaksi tai kolme päivää.

Viimein valkeni keskiviikkoamu. Anivarhain Otto-isä valjasti Pokun. Perhe asettui suuren eväskorin kanssa kärryille ja matkattiin naapurikylään, jossa linja-auto kulkee. Poku kärryineen jätettiin tutun kylänmiehen hoiviin ja siirryttiin tien varteen odottamaan linja-autoa. Pian pitkänokkainen auto ilmestyi mutkan takaa pölypilvi takanaan. Isä huiskutti, auto pysähtyi ja he kapusivat kyytiin.

Ville oli ensimmäistä kertaa autossa ja vielä tällaisen ison linja-auton kyydissä. Kaikki oli ihmeellistä. Hän katsoi tarkasti kaikkea. Isä nosti hänet syliinsä, jotta poika näkisi paremmin ulos. Miten nopeasti auto kulkikaan. Puut ja pensaat vilistivät ohi. Auto hurisi ja paukahteli,

ja niin taitavasti kuljettaja osasi ohjata näin suurta autoa. Ville päätti, että hänestä tulee isona linja-autonkuljettaja.

Tie oli mutkainen ja mäkinen. Aina välillä auto pysähtyi, ja kyytiin nousi uusia ihmisiä. Kaikille oli suuria nyssäköitä ja kasseja mukanaan. Äiti sanoi, että he olivat matkalla torille myymään voita, leivonnaisia ja hilloja. Eräällä isännällä oli korissaan rapuja. Ville sai kurkata liinan ja nokkosten alle ja kas kummaa, siellä oli ruskeita jokirapuja koko korillinen täynnä. Ne sihisivät, kääntelivät viiksiään ja nostivat suuria saksiaan pelottavasti. Voi, miten jännittävä linja-automatka oli! Niin paljon nähtävää.

Reilun tunnin päästä saavuttiin kaupunkiin. Ville katsoi ihmeissään ulos ikkunasta. Näin suuria taloja hän ei ollut koskaan nähnyt. Ja kauppojen suuria ikkunoita, jossa oli ihmeellisiä asioita.

Sellaisia, joita täytyi kysyä isältä ja äidiltä. Anna-äiti ja Otto-isä selittivät parhaansa mukaan. Villen pää oli aivan pyörällä moisista tavaroista ja asioista. Auto pysähtyi torin laitaan, ja ihmiset purkautuivat ulos nyytteineen. Ville, äiti ja isä kävelivät läheisen puiston penkille, jossa Anna-äiti avasi täyden eväskorinsa.

Kun oli nautittu leivistä, piimästä ja kananmunista, isä otti suunnan kohti sairaalaa. Käveltiin jonkun matkaa ja isä nosti Villen hartioilleen, sillä poika oli väsynyt kaikista uusista ja ihmeellisistä kokemuksista.

Sairaalan odotushuoneessa on paljon ihmisiä odottamassa pääsyä lääkärien puheille. Kohta paikalle pyyhälsi mies valkoisessa takissaan. Mies oli vanhempi kuin Otto-isä. Hän oli kalju, ja hänen viisaat silmänsä tuikkivat lämpimästi. Hän rutisti Otto-isää.

– Vai tällaisen pojan olet jo saanut aikaan? Käteltiin ja lääkäri Tallberg sanoi omien lapsiensa lähteneen jo pois kotoa. Vain nuorimmainen asui enää heidän kanssaan.

He kaikki menivät lääkäri Tallbergin huoneeseen. Viljen silmät pyöristyivät hämmästyksestä. Miten paljon kiiltäviä työkaluja ja esineitä, sänky ja sen vierellä hymyilevä sairaanhoitajaneito.

Kuulumisten jälkeen lääkäri pyysi äitiä riisumaan Viljen vaatteet. Häntä kuunneltiin, väännettiin, käännettiin ja koputeltiin, ja jopa kutitettiin. Ville nauroi iloisesti ja lääkäri Tallberg kertoi mukavia tarinoita. Ei se ollutkaan pelottavaa, vaan oikeastaan aika mukavaa. Käytiin röntgenissä ja otettiin verta. Siitä ei Ville pitänyt, mutta kuitenkin se oli vain pieni tuikkaus ja kipu häipyi pian, kun Ville uteliaana katsoi, kuinka punainen veri valui lasiseen pieneen pulloon.

Päivä oli jo illassa, kun Ville viimein jätettiin rauhaan.

Lääkäri Tallberg oli soittanut heille yösijan majatalosta, mutta sitä ennen hän halusi käyttää heitä autolleen läheisessä huvipuistossa. Ville oli jo hieman väsynyt, mutta kiinnostui heti.

– Huvipuisto? Mikähän se sellainen oli?

Villen koti on pienessä maanviljelijäperheessä itäisessä Karjalassa, lähellä Venäjän rajaa. Eletään 50-luvun köyhää, mutta toimeliasta aikaa. Eräänä lauantai-iltana saunareissulla Villen vanhemmat huomaavat oudot nystyrät pojan niskassa. Vanhemmat ovat hyvin huolissaan ja Ville viedään lääkäriin. Se mitä lääkäri kertoo, muuttaa heidän kaikkien elämän. Ville on lintuihminen.

Keväällä hän näkee kurkiauran lentävän ylitseen. Hän lähtee seuraamaan lintuja. Läheisellä suolla Ville tutustuu kurkipariskuntaan ja huomaa, että osaa puhua kurkien kieltä. Kurjille kuoriutuu kaksi poikasta. Villen selkään alkaa kasvaa siivet. Yhdessä he kurjen poikaset ja Ville opettelevat lentämään. Mikä riemu siitä syntyy, kun he kaikki saavat ilmaa siipiensä alle ja oppivat lentämisen taidon. Alkaa pitkän ja vaarallisen muuttomatkan suunnittelu. Mutta lähteekö Ville kurkien kanssa kauas Afrikkaan?

BoD

9 789528 041931